

ALBERT

GÖNDÖR FERENC POLITIKAI HETILAPJA

Reentered as second class matter Aug. 4, 1942, at the post office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: 320 East 79ST., NEW YORK, 21, N. Y. Phone: BUTterfield 8-6168

VOL. XXV. — No. 44 NEW YORK, N. Y., DECEMBER 2, 1950 EGYES SZÁM ÁRA 15 CENT

THE NEW MARSHALL PLAN --- Anna M. Rosenberg

By MORRIS CUKOR

In these strife-torn days the office of Secretary of Defense is indeed of decisive importance not only for safety and security of our blessed land but for the support and preservation of all free peoples everywhere.

President Truman was indeed fortunate in having the instant acceptance by Gen. George C. Marshall. The new Secretary in turn was much relieved by finding an Assistant ready and able to assume some of the most onerous problems inherent in the high office — Anna M. Rosenberg. Let the General tell the story as narrated in a recent interview:

"It was evident," he said, "that the pressures would increase both from within and without the department in relation to manpower in industry, manpower in the military forces and manpower in the administrative system and with relation to specialists in the scientific, engineering and allied fields."

Soon the general will have to go before Congress with detailed proposals for raising and maintaining adequate armed forces. This, he noted will involve the question of universal military training and the Selective Service procedures. And he added:

"I knew of no one who had more experience regarding these issues than Mrs. Rosenberg because of her previous contacts both within and without the Army and her six months service on the Compton Commission."

What can we add to supplement that tribute of the highest order, so abundantly earned through years of devoted and effective public service by this brilliant "immigrant girl" of Budapest. We Americans of Hungarian origin are delighted, of course, to bask in her reflected glory.

The present denouement is not a new discovery for those of us who as fellow members in a noted Democratic Association for over the years had the pleasure of observing Anna M. Rosenberg in repose and in action or rather just in action, for this young lady was never truly in repose. Restless, animated, alert and high spirited she was ever ready to leap into the fray with her keen wit and delightful sense of humor as invaluable adjuncts to the instantly functioning mind and her God-given gifts. It was this fortuitous combination that gave birth and sustenance to her meteoric career.

The nationwide plaudits and acclaim apropos of her present exalted position are indeed concomitants of her unflagging devotion and ever ready service to this our America, still the golden land of freedom, justice and opportunity. May she so continue, under God, to the end of time.

VALLOMÁSOK KÖNYVE

Szükségesnek tartom előjáróban kihangsúlyozni, hogy sohasem tartoztam Göndör Ferenc politikai frontjához. Mindenkor jobboldali voltam, ma is az vagyok. Gyakran harcoltam a homlokegyenest ellentétes érdekekért emelt barrikádokon, amikor Göndör Ferenc a tudós oldalról állott szemben velem. Majd egy partra verődve kerültünk össze, mint sorsvert hajótöröttek és közös nevezőre hoztuk harci készségünket, mindkettőnk közös és ősi ellenségével szemben: a náciizmus és kommunizmus elleni harcban. Mint az individualizmuson és kapitalizmuson alapuló világelmélet egyik közkatona, úgy vélem, sokkal megértőbben viselkedtem mindenkor Göndör világnézetével szemben, mint ő viselkedett az államtan képviselt elveivel szemben. De én, aki a politikai arénában harminc év óta vagyok kortársa és figyelemes szemlélője a nyilvánosság kirakatában lezajlott életének, feltétlenül és minden körülmények között, mindenkor hajlandó vagyok sikra szállani Göndörért akkor, amikor BÁRKI kétségbe meri vonni, Göndör Ferenc feltétlen, minden kétségét mindenkor kizáró abszolút integritását és feltétlen és minden kétséget kizáró ádáz gyűlöletbe mártott pennával harcolt elvi álláspontját a NACIZMUS és BOLSEVIZMUS ELLEN.

Hányinger undorát váltja ki belőlem, politikai tetvek suba alatti csipkelődése Göndör Ferenc elvitathatatlan, de ma már sajnos mindinkább összebevegülő érdemeinek kétségbevonásával. Ezek a hermafrodita paraziták képtelenek megbocsájtani Göndörnek, hogy sohasem volt hajlandó tofakodni velük a politikai pártatlanok kétes illatu konfateri. A tegnap egymást irtók és ma az oppor-tunitás tájait együtt nyugalogató politikai selyemlegények felhős multjukat leplezni igyekvő félelmük diktálja támadásaikat az ellen a korbács ellen, mely mindenkor egyformán sújtott jobbra is meg balra is, ha az ő kristály-tiszta elkölcsi szemüvegén keresztül mocskot vélt felfedezni.

Ezek a politikai martalócok, minden józan és elfogulatlan szemlélőben egyaránt csak azt az érzelmet válthatják ki, hogy "eselekedeteik a HITLER és STALIN társas cég áruházából kerültek ki, mert ezen, lényegileg azonos elveken társulók üzleti szótama, a cikkeiket kritizálni merők ELIMINÁLÁSA. Göndörre nem lehet jellemzőbbet kiemelni ezen elősdiék büzös fullánkjaival szemben,

mint, hogy a baloldaliak "imperialista bérénc"-nek, a jobboldaliak — "kommunistának" — tisztelik.

Egyáltalában nem érzem szükségét annak, hogy Göndört megvédjem. Senki és semmi, soha nem bizonyíthat mellette oly kétségbevonhatatlanul, mint a mindenkor, a közvélemény előtt lezajló makulátlan multja. Hivatva sem érzem magam arra, hogy bármely módon szembe szálljak, sem hozzám sem senki más köznap, de tiszta multu közkatona-hoz nem méltó ellenfelekkel szemben.

De most, hogy hetek óta folyik a csatározás, főleg azok részéről, akik ma, a mi adó filléreinkből adott segélyekből élnek, képtelen vagyok lenyelni, hogy ezek a vagányok, Göndör esetleges teleplezéseitől való félelmükben támadnak.

Könyvtáramban botorkálva, kezem ügyébe került egy könyv, mely bizony hosszú-hosszu évek óta nálam nem látott napvilágot . . . "Vallomások könyve". Kiadatott Bécs városában, pontosan 28 év előtt, 1922-ben . . . (Istenkém, de megöregedtünk . . .)

Göndör Ferenc irta kortörténelem, mely kornak az író azért volt SZENVEDŐ alanya, mert kritikai érzéke távol tartotta a bármely oldalról kísértő talpnyalogatástól. Szeretném, ha ti, a magyar politikai oportunisták mai gáncsos lovagjai, kényszerítenétek korlátolt agysejteiteket a mult visszaidézésére és újra átelnétek azt a történelmi keretet, melyben Göndör MEG MERTE írni a Vallomások Könyvét!

Az évjárat keresetlen termése volt Bécsben, fehér-selyemlegények garázdálkodása, autón rabolva azokat, akik nem voltak hajlandók szemet hunyni "kilengés"-eik felett . . . Göndört mint tudjuk, csak Isten csodálatos kegyelme mentette meg ettől a végzettől . . . de megmentette ettől a fehér-gajdesztől ép úgy, mint ahogy alig három évvel előzőleg megmenekült a reá váró vörös gajdesztől . . .

Emlékezzetek arra, hogy a kunbelaizmustól kezdődőleg, Amerikába jöveteléig, a Bécsből hozzánk magyarokban vergődő kísérteti nyulakhoz csempészett írásai, voltak mindenkor, állandóan visszatérő, mindennapi fej- és hasgöreseink, e g y e d ü l i aszpírinjei!!!

Hol késtetek a sötétség éji homályában, ma teli szájjal üvöltő "a n t i - bolsevisták" amikor Göndör élete kockáztatásával harcolt a vörösek ellen és akinek a vörösek elleni harci meggyőződése egyéni felfogásából és szocialis-

la hitvallásából adódott és nem az Egyesült Államok alamszua-kapási lehetőségéből . . .

Hadd verjek érdemtelen fejetekhez néhány SZÖSZERINTI idézetet ebből a könyvből, azok után, hogy a közelmúltban e lapban megjelent az a tény, hogy a kunbela hogyan szüntette meg AZ EMBER-t uralma alatt Budapesten . . .

Nem óhajtom itt felsorolni azon köztudomású és sokak által különböző helyeken közölt és hangoztatott tényt, hogy az újságírók és művészek Otthonában és a Fészekben, KIZARÓLAG Göndör példátlanul vakmerő szembeszállása a bolsi "politikai megbízottakkal" tette lehetővé, a legtöbb n e m b a l o l d a l i író és művész létlehetőségét.

De ki kell emelnem azt a tényt, mely a könyv 88-89-90 oldalain van részletesen leírva, amely tényről Pesten a történet idején MINDNYÁJAN TUDTUNK, amit suttogva közöltünk egymással, mint az egyedül élő "abrakadabrá"-t, a magikus jelenséget, mely reményforrásunk volt a kommun rettenetes nyomásának elviselésére . . .

Ezek az oldalakon részletesen le van írva, amint Göndör, az 500-as munkástanács ülésén, a szociáldemokraták munkás kiküldetkől körülvéve, szembeszállt az állig felfegyverzett vérengző mániákussal, Szamuely Tiborral és a legnagyobb botrány közepette olvasta rá összes bűneit és követelte ellátolását. Szamuely körül volt véve terroristáival, akik fegyvereikkel hadonászva üvöltöztek Göndör ellen, de egy órán keresztül képtelenek voltak elhallgattatni a szabad emberi eszmék ezen rendíthetetlen harcosát, pedig higgyétek el, kedves állampolgárok, hogy a magyar kommunben nem a proletáriátus diktált, hanem a lumpenproletáriátus szövetkezett a lumpenburzsoáziával, és a skrupulus nélkül való csőcselék eképen dult és uralkodott a munkásságon és a burzsoázián. Kun Béla a maga ROSSZ KÉPERE formálta meg a magyar proletárdiktaturát . . .

Göndör álláspontját a proletárdiktaturáról, szösz szerint közölhetem, a könyv 96-ik oldaláról idézve:

"A proletárdiktatura az én érzésem szerint SEMMIT nem valósított meg abból, amit hirdetett és amit remélni lehetett tőle. Még magát a proletáriátus diktaturáját sem valósította meg—ami különben szintén NEM jelentené a menyei boldogságot — mert hiszen nem frázis, hanem igazság az, hogy a magyar kommunben nem a proletáriátus diktált, hanem a lumpenproletáriátus diktált, és voltaképpen az történt, hogy a lumpenproletáriátus szövetkezett a lumpenburzsoáziával, és a skrupulus nélkül való csőcselék eképen dult és uralkodott a munkásságon és a burzsoázián. Kun Béla a maga ROSSZ KÉPERE formálta meg a magyar proletárdiktaturát . . ."

Fáradhatatlanul támadja azokat a szocdem "elvtársakat", akik bármely okból és címen összehúzzák a levet a bolsikkal.

A "Népszava" szerkesztőségében, egyik nem kedvelt, de mégis csak munkatársáról írja a 98-ik oldalon:

"Voltak persze a szocdem pártnak olyan tagjai is, akik behódoltak a bolsevikieknek. Ezek között is a legfertelmesebb konjunktura-kommunista Pogány József volt . . . (Majd a 99. oldalon:) . . . Pogánynál kifogástalanabb ördög még a purgatóriumban sem szerepelhetett . . ." 101. oldal: "A proletárdiktatura egész ideje alatt a legélesebben állott egymással szemben a szociáldemokraták és kommunisták táborá."

Közismertek azok a részletek Magyarország vörös rémnapjaiból, amikor EGY-HANGU harci riadó szólalt meg AZ EMBER-nek a kommun alatt megjelent hasábjain a Lenin-fiúk rettegett tettei ellen. Ez az EGY HANG Göndör Ferencé volt, senki más az ország határain belül nem mert ellenük felszólalni.

A könyv 114-ik oldalán szösz szerint közli, a kunbelaizmus idejében, 1919. április 8-án a rövidesen ezen szám után kunbelaék által betöltött "Az Ember" PESTEN megjelent számában írt kritikáját a bolsevizmusról:

"Én nem bánom, ha akármilyen gyanuval illetnek is engem az újdonsült forradalmárok, akik VÉRENGZENI és PUSZTÍTANI akarnak, én nem bánom ha KONZERVATIV és REAKCIÓS híreimet keltik is, mégis elmondom ezen a helyen azt, amit gondolok, HISZEK és érzek!" "Nekem jogom van szembeszállni azokkal a zavaros fejű tulzókkal, akik szocialista nevelés híján, most akarnak ugynevezett szélsőbaloldali politikát csinálni . . ."

Akik végigszenvédtek ezt a korszakot, azoknak feltétlenül libabőrös lesz a hátuk, elgondolva, hogy micsoda vakmerőség volt abban az időszakban ily módon sikroszállni . . .

Majd megjelent "Az Ember" 1919. június 12-i száma, Weltner Jakab vezércikkével, a "Szocialista Pártgyűlés" címmel, és ebben a legerélyesebben szembeszállt minden

terrorista irányzattal, Weltnernek ezen hallatlanul bátor cikke, Göndör kommentárja és az, hogy ezt lapjában megjelentette, nagy elkeseredést keltett a bolsi táborában és ettől kezdve fenyegették és üldözték, amíg pesti bujkálás után, Bécsbe menekült, — ahol első dolga volt, a Lenin-fiúk általi elhurcolás veszélyével nem törődve, részletesen megírni a szomszéd országban korlátlanul "uralkodó" kunbelaáról, munkáspénztári sikkasztásait . . . és NEMZETKÖZI SZOCIÁLDEMOKRATA ÖSSZEFOGAST KÖVETELT A KOMMUNIZMUS MEGBUKTATÁSÁRA!!

Kötelekre menő idézeteket tudnék még fejetekhez vágni, félszeg, törpe és enervált, "politikusaím", akik ma UGYANEZT az embert és "Az Ember"-t, hátulról mellbe támadják . . . De nem folytatom. Csak egyre szeretném szíves figyelmeteket felhívni. MA mindnyájunkat, akik ezt az országot saját hazánknak, saját elhatározásunkból VÁLASZTOTTUK, SEMMI más nem érdekel, mint ENNEK az országnak a politikája és a magyar politika CSAK abból a szemszögből, amennyire ez az Egyesült Államok globális politikai elgondolásában helyet foglal. Ti azért kaptatok részt benne, mert MINDEN eszközt csoportosítottunk a kommunizmus elleni közös harcban, a szabad emberi életformák fenntartásának biztosítására. Göndör Ferenc ennek a harcnak minden időben két világgrészen ül oszlopos harcosa, aki majd egy emberöltő óta ezt a harcot már az Egyesült Államok lobogója alatt és LOBOGÓJAÉRT folytatja.

A ti jelentéktelenségeket sohasem fogja megszüntetni satnya, hazug rágalmasaitok tömege, és amellett kifejezetten gyengíteni szeretnék az az egységesnek tervezett frontot, amelyen Uncle Sam óhajta megvívni harcát, az általunk imádott jelenlegi életmódunk fenntartására. A lemergi főtéren állott egy Napoleon-szobor. Boldogult ferencjózsefi időkben, egy hetyke monoklis dsidás tiszt feszengett a szobor előtt babájára várva. Egy öreg lengyel zsidó megszólította: "Tiszt oreság, meg tudná mondani, kinek a szoborja ez itt!? — Mire a ficsuras piperkőc, az öreg zsargónján válaszolt: "Ez a Napoleon szobra". — Zsidónk végignézett a tisztán és lekicsinylően mondotta: "Mit otánoz a tiszt oreság engem, otánozza át!" . . .

Kis politikai csaholóim, ne szidjátok, ne gunyoljátok, hanem utánozzátok Göndör Ferencet . . .

FRANK GUY

Fényképek előtt . . .

Írta: MAKAI MÁRIA

ülök, — előttem a múlt, — régi, kicsit megfakult fényképek . . . oh, hányszor hallottam: "de boldog lehet, — hogy a gyerekei ilyen sikerültek, — és ilyen szépek" . . . ki gondolt volna akkor arra, — még a legnehezebb álomban sem képzelhettük azt el . . . hogy mit hoz majd a sors, — hogy mit tartogat a jövő, — a mélyében benn . . .

három szép okos gyermek, — csupa öröm, — gyönyörűség . . . de jó, hogy az Isten a jövő ablakát elzárta, — és — remélhettünk még . . . tudtunk örülni a pernek, — úgy éreztük, — örökké így lesz . . . pedig csak rövid idő, — és már a föld indult velünk meg . . .

iskolába jártak, — elevenek voltak, — szerettek játszani . . . én meg: — kértem-pöröltem, — menjenek zongorát gyakorolni . . . Dénes fiamat nem érdekelte a zene — zenének érezte a matematikát . . . kis gimnazista korában, — titokban tanulta, — és tudta, — a differenciál-integrált . . . a müegyetemen, a professzor mondta: "még nem kaptam a kezembe, ilyen koponyát" . . .

— két szép-okos fiú, — a legkisebb kis lány, — szép és tehetséges . . . dehogyan gondolt volna az ember arra, — hogy ez az öröm, — nagyon hogy Hitler füti már a kazánt, — aminek a lángja, — ahányan is, — véges . . . vagyunk, annyifelé dob szét . . . hogy ez a három gyerek, — sokat szenvedve, — egyedül menti majd, — amelyik tudja, — a maga életét . . .

Dénes fiam — belekerült Hitler poklába — hiába vártam, — nem jött meg többé . . . itt, — a ládában örzöm, — egyik nagy örömet, — amiért spórolt, — és Párisba kellett írnia ezért . . . statika-matematika könyvek, — a csupa magas -legmagasabb matematikát . . . elhoztam, — hogy majd a fejem alá tegyék, — elviszem Neki, — ha megvár, — Odaát . . .

(1950. JULIUS 23)